

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE LEUVEN.
Afdeling burgerlijke rechtbank
Zevende kamer.

Zitting: 22 mei 2012.

Eindvonnis .

Rol nr.: 08/191/A

Inzake :

onder de benaming " , vrachtwagenchauffeur, handeldrijvend
 wonende te " , geboren te op ,
 - eiser, ter zitting vertegenwoordigd door meester en meester
 loco meester , advocaat te
 waar woonstkeuze wordt gedaan

tegen:

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering

- verweerster, ter zitting vertegenwoordigd door meester loco meester
 , advocaat te

I. De procedure

Bij dagvaardingsexploot van 11.1.2008 werd door eiser verzet aangetekend ex art.157 §4 D.R.O. tegen:

- de beslissing van ,Rekenplichtige van het Herstelfonds tot het opleggen van een administratieve geldboete ad 5.000 euro welke ter post werd afgegeven op 10.08.2007
- de beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur dd.6.9.2007 inzake het verzoek tot kwijtschelding
- het dwangbevel dd.5.12.2007 enkel gevisieerd en uitvoerbaar verklaard door de stedenbouwkundig inspecteur

Bij tussenvonnis dd. 7.4.2009 van de zevende kamer van deze rechtbank werd het dossier voorgelegd aan de voorzitter van deze rechtbank om over het aangevoerde verdelingsincident uitspraak te doen en te oordelen of de zaak anders moet worden toegewezen (s.15 dossier rb.).

Bij beschikking dd. 7.5.2009 oordeelde de voorzitter van deze rechtbank, na advies van het O.M., dat de zaak diende toegewezen te worden aan de zevende kamer van deze rechtbank (s.23 dossier rb.). Er werd gesteld dat het tot de volheid van bevoegdheid van de REA behoort om de externe en interne wettelijkheid van de administratieve geldboete te onderzoeken en na te gaan of aan alle voorwaarden is voldaan om een administratieve geldboete te kunnen opleggen.

Bij beschikking dd.17.5.2011 van de zevende kamer werden conclusietermijnen en een rechtsdag bepaald itv. art.747 §2 lid 5 Ger.W. (s.29 dossier rb.).

In conclusie dd.30.12.11 vordert eiser om zijn vordering tot verzet ex art.157 §4 van het decreet van 18.5.1999 tegen de beslissing van Rekenplichtige van het Herstelfonds, tot het opleggen van een administratieve geldboete ad. 5.000 euro, welke ter post werd afgegeven op 10.08.2007, de beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur dd.6.09.2007 inzake het verzoek tot kwijtschelding en het dwangbevel dd.5.12.2007 enkel gevisceerd en uitvoerbaar verklaard door de stedenbouwkundig inspecteur, ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg in hoofde de administratieve geldboete kwijt te schelden; Ondergeschikt deze te herleiden tot een milde geldboete (s.37 dossier rb.).

In conclusie dd.26.1.2012 vordert verweerster om de eis als ongegrond af te wijzen (s.38 dossier rb.).

II. Feitelijke gegevens

Eiser is samen met zijn echtgenote: eigenaar van een perceel gelegen
langsheen de , kadastraal gekend als
hetwelk sedert jaren wordt verhuurd aan
met zetel gevestigd te

Voormeld perceel is volgens het oorspronkelijk gewestplan van van 1977
gelegen in 'industriegebied' (later gewijzigd in 'stedelijk ontwikkelingsgebied' bij
besluit van de Vlaamse regering van 23 juni 1998). Dit besluit en het
werd op 9.9.2009 door de Raad van State vernietigd (arrest
nr stuk 10 dossier E).

Er volgde een nieuwe beslissing van en een M.B. van 23.6.2011 houdende
goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg
genaamd van

Hierin werd het volgende bepaald:

Gelet op het arrest van de Raad van State van 9 september 2009 (nr.195.854);

Gelet op het verzoek van de gemeenteraad van [] van 22 december 2010 om het bijzonder plan van aanleg [] dat volgens het vernietigingsarrest van de Raad van State aangetast is door een onwettigheid, opnieuw goed te keuren;

Overwegende dat het gewestplan Leuven het plangebied van het bijzonder plan van aanleg [] grotendeels bestemt als gebied voor stedelijke ontwikkeling en deels als buffergebied;

Overwegende dat het arrest van de Raad van State zowel het besluit van de gemeenteraad van 29 augustus 2003 houdende de definitieve aanvaarding van het BPA als het ministerieel besluit van 2 december 2003 houdende de goedkeuring van het voormeld BPA vernietigt op basis van het onwettig gewestplan voorschift namelijk "gebied voor stedelijke ontwikkeling";

Overwegende dat art.7.4.2/1 §1 van de Vlaamse codex ruimtelijke ordening bepaalt dat alle bijzondere plannen van aanleg die zijn opgemaakt voor gebieden beheerst door een gewestplanvoorschift dat de opmaak van een bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan oplegt voordat het gebied kan worden ontwikkeld, geldig kan worden verklaard met ingang van de datum van de inwerkingtreding ervan voor zover het wettigheidsgebrek beperkt is tot het stedenbouwkundig voorschift in het gewestplan dat aan het BPA ten gronde ligt;

Overwegende dat art.7.4.2/1 §2 van de Vlaamse codex ruimtelijke ordening de Vlaamse Regering machtigt om op verzoek van de gemeenteraad voor een reeds vernietigd bijzonder plan van aanleg als gevolg van een dergelijk onwettig gewestplanvoorschift het besluit van de gemeenteraad houdende de definitieve vaststelling van dat plan opnieuw goed te keuren en het plan ongewijzigd gelding te verlenen voor de percelen waarop het arrest betrekking heeft;

Overwegende dat uit het bij het verzoek van de gemeenteraad toegevoegde dossier blijkt dat de bij art.7.4.2/1 §1 en §2 van de Vlaamse codex ruimtelijke ordening, gewijzigd bij decreet van 16 juli 2010, voorgeschreven formaliteiten vervuld zijn;

Overwegende dat het plangebied een klein deel van de regionale bedrijvensite langs het kanaal [] ordent; dat het geheel past in het algemeen kader dat het projectgebied [] omschrijft; dat een renovatie van de kanaalzone voorzien wordt evenals een bundeling van stedelijke bedrijfsfuncties in functie van de huidige situatie van de betrokken site en de verbeterde ontsluiting; dat enkel aanhorige kantoorfuncties toegelaten zijn, dat de typische grootschalige kleinhandel niet aanvaard doch verwezen wordt naar de bestaande concentratie in de vaartzone; dat een beperkte inbuffering van de bedrijvigheid voorzien is binnen het plangebied; dat het voorstel de opties van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen respecteert;

Overwegende dat het bijzonder plan van aanleg [] nog steeds past in een ruimer geheel van het projectgebied van [] en van de []

in het bijzonder, dat de bepalingen uit het vernietigde BPA conform zijn met de doelstellingen van het ruimtelijk structuurplan en nog steeds als een valabele basis kunnen beschouwd worden voor de ontwikkeling van het plangebied;

Overwegende dat het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid inzonderheid op art.8, een watertoets invoert; dat het gebied niet gelegen is in overstromingsgevoelig gebied; dat er rekening gehouden wordt met de aanwezige waterloop en de waterweg ; dat de gewestelijke en provinciale stedenbouwkundige verordeningen betreffende de opvang van hemelwaters van toepassing blijven;

Besluit: Het besluit van de gemeenteraad van 29 augustus 2003 houdende definitieve vaststelling van het bijzonder plan van aanleg zeel van wordt opnieuw goedgekeurd en het bijzonder plan van aanleg wordt voor de toekomst ongewijzigd geldigheid verleend voor de percelen waarop het arrest (nr. van 9 september 2009 betrekking heeft.

Er werd opnieuw een vernietigingsberoep ingesteld bij de Raad van State dat nog hangende is (s.14 dossier E).

Volledigheidshalve merkt de rechtbank op dat naast het beroep bij de Raad van State, tevens door een beroep tot vernietiging van art.53 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 16.7.2010 houdende aanpassing van de V.C.R.O. van 15.5.2009 en van het decreet van 10.3.2006, houdende decretale aanpassingen inzake de ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid bij het Grondwettelijk Hof werd ingesteld, hetwelk werd verworpen bij arrest dd.25.1.2012 (AR

2005:

Op 14.1.2005 werd een proces-verbaal van vaststelling van een stedenbouwkundig misdrijf met bevel tot stopzetting der werken opgesteld wegens het uitvoeren van vergunningsplichtige werken op het voormeld perceel (gelegen in de zone omschreven in gewestplan als stedelijk ontwikkelingsgebied) zonder voorafgaandelijke vergunning en in strijd met de voorschriften van het VB van 2.12.2003.

Het ging meer bepaald om het bouwen van 8 boxen voor de opslag van zand en grind, het realiseren van funderingen voor het bouwen van minimaal 3 bijkomende boxen en het vernieuwen van de bestaande afsluiting door een afsluiting bestaande uit betonnen palen en platen met hoogte van ca 1.50 m over een afstand van ca 90 m.

In voormeld p.v. werd nog het volgende vermeld: er werd reeds een aaneenschakeling van acht boxen gerealiseerd langsheen de achterste perceelsgrens van het kadastraal terrein tussen de bestaande kerkhofmuur en de bestaande opslagloods. Zeven van deze boxen hebben een hoogte van +/- 3.20 m waarbij de reeds aangebrachte fundering erop duiden dat nog bijkomende boxen zullen gerealiseerd worden. (aanwezige plaatselijke verantwoordelijke bouwmaterialen) verklaarde dat de reeds aangebrachte funderingen langsheen de gehele

linkerperceelsgrens van het betrokken perceel, tegen de kerkhofmuur zelf, niet zullen aangewend worden om er boxen op te richten omwille van het hellend verloop van het terrein.

verklaarde dat de bestaande afsluiting aan de achterzijde vervangen werd na klachten van achterliggende bewoners. Het betreft een dichte afsluiting met hoogte van +/- 1.50 m, uitgevoerd in betonnen palen en platen over een lengte van +/- 90 m...

Voor de boxen is gelet op de hoogte van de wanden (groter dan 2.60 m) de tussenkomst van een architect vereist.

De stopzetting werd toegepast teneinde het realiseren van bijkomende boxen te vermijden daar krachtens de voorschriften in de bufferzone 2 geen stedenbouwkundige vergunning kan verleend worden.

Dit P.V. werd op 19.1.2005 aangetekend verzonden aan
eiser en zijn echtgenote ,en
(leverancier en plaatser van de boxwanden) (s.1 dossier E).

Er was op 12.1.2005 een mondeling bevel tot staken gegeven, bevel dat conform art.154 D.R.O. werd bekrachtigd door de stedenbouwkundige inspecteur op 20.01.2005 (s.2 dossier E). In de bekrachtiging van het bevel tot staking der werken werd tevens een administratieve geldboete opgelegd van 5.000 aan de persoon die de handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met voornoemd bevel (s.2 dossier E).

2007:

Bij navolgend P.V. van vaststelling van een stedenbouwkundig misdrijf met verbreking van een bekrachtigd stakingsbevel ,opgesteld op 18.06.2007 werd vastgesteld dat de werken, niettegenstaande het bekrachtigd stakingsbevel van 20.1.2002 ,toch werden verder gezet. Door de bevoegde ambtenaar was op 15.06.2007 opnieuw mondeling de staking van de werken gelast. In voormeld p.v. is er sprake van het aanleggen van een betonplaat in de bufferzone 3 van het goedgekeurde BPA langsheen de kerkhofmuur zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning en met verbreking van het bekrachtigd stakingsbevel van 20.1.2005.

Dit P.V. werd op 19.6.2007 aangetekend verstuurd aan
huidige eiser en zijn echtgenote en
leze laatste zijnde de aannemer (s.3 dossier E).

Op 20.06.2007 werd een navolgend P.V. van vaststelling van een stedenbouwkundig misdrijf met negeren van een mondeling bevel van 15.6.2007 tot stopzetting der werken opgesteld. (stuk 16 dossier V). Hierin werd vastgesteld dat het stakingsbevel van 20.1.2005 nogmaals werd genegeerd en er werd opnieuw een stakingsbevel gegeven, bekrachtigd op 26.06.2007 (s.16 dossier V). Dit p.v. werd op 25.6.2007 aangetekend verzonden aan eiser en zijn echtgenote.

Het schrijven van 26.6.2007 (inhoudende bekrachtiging van bevel tot staking van werken en verbreking van stakingsbevel dd.20.1.2005) werd op 26.6.2007 aangetekend verzonden aan eiser en zijn echtgenote.

Bij aangetekend schrijven dd.8.8.2007 van de inspectie RWO aan eiser werd een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd wegens het doorbreken van een bekrachtigd stakingsbevel van 14.1.2005 (s.1 dossier V)(P.V. van 18.6.2007).

Bij aangetekend schrijven dd.8.8.2007 van de inspectie RWO aan eiser werd een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd wegens het doorbreken van een bekrachtigd stakingsbevel van 18.6.2007 (s.2 dossier V)(P.V. van 20.6.2007)

Voor beide doorbrekingen van het stakingsbevel werd aldus een administratieve geldboete opgelegd van 5.000 en dit itv art.156 D.R.O.

Op 10.08.2007 volgde een aangetekend en ondertekend schrijven van Rekenplichtige van het Herstelfonds, aan eiser inhoudende een beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete van 5.000 krachtens art.156 D.R.O. ingevolge het p.v. van 18.6.2007 (verderzetting van de werken in overtreding met het stakingsbevel van 14.1.2005 bekrachtigd op 20.1.2005) (s.4 dossier E).

Bij aangetekend schrijven dd.13.08.2007 werd aan eisende partij en zijn echtgenote de kennisgeving betekend van de beslissing van de Rekenplichtige van het Herstelfonds tot het opleggen van een administratieve geldboete van 5.000 euro.

Op 20.8.2007 stelden eiser en zijn echtgenote in gebreke voor het uitvoeren van werken zonder hun toestemming. Zij beweerden in hun hoedanigheid van eigenaar-verhuurder nooit op de hoogte te zijn gesteld van werken op hun terrein (s.8 dossier E):

Via een pv van vaststelling van een stedenbouwkundig misdrijf en ondertussen ook via een aangetekend schrijven van de Vlaamse Gemeenschap hebben wij vernomen dat U opnieuw niet vergunde werken zou uitvoeren, zelfs na bevel tot stopzetting der werken, op het terrein met kadastraal kenmerk: Terrein welk nog steeds onze eigendom is.

Zoals in 2005 heeft u blijkbaar geen bouwvergunning aangevraagd, noch ons mondeling of schriftelijk om toestemming gevraagd.

Wij hielden U toen en houden U nu voor deze nieuwe feiten dan ook aansprakelijk voor alle schade en kosten ' zowel huidige als toekomstige ' die hieruit zullen voortvloeien.

Wij vragen U daarom ook om zo snel mogelijk de administratieve geldboete van 5000 euro, welke wij nu gekregen van de Vlaamse Gemeenschap (kopie van het aangetekend schrijven aan U bezorgd op 17.08.2007) gekregen hebben, te willen voldoen.

Bij deze vragen wij U dan ook om het terrein zo snel mogelijk in de oorspronkelijke staat te herstellen daar wij anders genoodzaakt zullen zijn om gerechtelijke stappen te ondernemen.

Op 23.8.2007 werd door eiser en zijn echtgenote een verzoek tot kwijtschelding van de administratieve geldboete gevorderd als volgt:

Wij hebben uw schrijven van 10 augustus 2007 goed ontvangen.

Naar onze mening hoort deze boete echter niet aan ons gericht te zijn.

Wij zijn over de bouwovertradingen en de verbreking van het stakingsbevel der werken zelf pas op de hoogte gebracht door een schrijven van dd. 19 juni 2007.. heeft ons op geen enkele manier op de hoogte gesteld van enige bouwplannen met of zonder de nodige vergunningen, noch hebben wij baat bij de door haar uitgevoerde werken.

Volgens art.147 van het decreet van 18 mei 1999, wordt de boete opgelegd aan 'diegene die de handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een bekrachtigd bevel tot staking'.

Deze stopzetting werd dd 15 juni 2007 meegedeeld aan afgevaardigde van die verklaarde de werken toch te zullen voltooien, zie het PV van dd 19 juni 2007 met kenmerk

Hierdoor menen wij kwijtschelding van deze administratieve boete te kunnen invoeren.

*Mocht u nog vragen hebben omtrent deze spijtige zaak, ben ik steeds bereid verdere inlichtingen te verschaffen.
(s.3 dossier V).*

Dit verzoek werd nogmaals herhaald door de raadsman van eiser op 24.8.2007 (s.5 dossier eiser).

Op 27.08.2007 werd aan eiser en zijn echtgenote de beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur betekend houdende de ontvankelijk doch ongegrondverklaring van hun verzoek tot kwijtschelding dd.23.8.2007 aangaande de opgelegde geldboete van 5.000 wegens de op 20.6.2007 vastgestelde doorbreking van het stakingsbevel van 18.6.2007 (s.4 dossier V).

Dit werd als volgt gemotiveerd:

Verzoeker specificeert niet tegen welke doorbreking bezwaar wordt ingediend. Er wordt dan van uitgegaan dat het tegen beide doorbrekingen betreft. Dit besluit betreft de doorbreking van 20.06.2007 tegen het stakingsbevel van 18.06.2007. Het mondeling bevel dateert van 15.06.2007.

Verzoeker verwijst naar art.147 van het decreet van 18.5.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Verzoeker bedoelt allicht art.146, eerste lid 1°. Verzoeker heeft zelf de werken inderdaad niet voortgezet.

Verzoeker is echter eigenaar van de site. Art.146, eerste lid, 3° van het decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening beschouwt eveneens als een bouwwinbreuk wie 'als eigenaar toestaat of aanvaardt dat één van de onder 1° en 2° bedoelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden';

Uit de foto's blijkt dat de werken redelijk omvangrijk zijn. Verzoeker, die zelf zijn woonplaats heeft in kan niet staande houden daarvan niet op de hoogte geweest te zijn.

Uit het p.v. van 14.01.2005 blijkt dat de stopzetting 'zichtbaar uitgehangen werd ...'.

*Uit het briefhoofd blijkt dat verzoeker zelf een transportfirma is, genaamd
De aangelegde grindboxen dienen op het eerste zicht voor het opslaan van
zand, dienend voor transport.*

*Verzoeker is derhalve professioneel. Van dergelijke personen mag een grotere
waakzaamheid verwacht worden in geval van uitvoeren van vergunningsplichtige werken.
(Rb. Gent, 24 oktober onuitg.). Ook al is verzoeker slechts eigenaar en
heeft hij de werken zelf niet uitgevoerd.*

*In hogervermelde zaak was er ook reeds een eerste doorbreking op 18.6.2007 tegen een
stakingsbevel van 14.01.2005. Verzoeker weet derhalve goed waarover het gaat.*

*Gezien de ernst van de inbreuk en gezien verzoeker als eigenaar blijvend in gebreke blijft
zijn percelen te vrijwaren van bouwwinbreuken, kan de geldboete van 5.000 euro niet
kwijsgescholden worden, noch verminderd.*

De boete van 5.000 euro bleef aldus gehandhaafd.

*Eveneens op 27.8.2007 werd aan eiser de beslissing van de stedenbouwkundige
inspecteur betekend houdende ontvankelijk doch ongegrondverklaring van zijn verzoek
tot kwijschelding van de administratieve geldboete van 5.000 euro (s.5 dossier
V)(wegens de op 18.6.2007 vastgestelde doorbreking van het stakingsbevel van
14.1.2005).*

Dit werd als volgt gemotiveerd:

*Verzoeker specificeert niet tegen welke doorbreking bezwaar wordt ingediend.
Er wordt dan van uitgegaan dat het tegen beide doorbrekingen betreft.
Dit besluit betreft de doorbreking van 18.06.2007 tegen het stakingsbevel van 14.01.2005.*

*Verzoeker verwijst naar art.147 van het decreet van 18.5.1999 houdende de organisatie
van de ruimtelijke ordening. Verzoeker bedoelt allicht art.146, eerste lid 1°. Verzoeker
heeft zelf de werken inderdaad niet voortgezet.*

*Verzoeker is echter eigenaar van de site. Art.146, eerste lid, 3° van het decreet van
18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening beschouwt eveneens als
een bouwwinbreuk wie 'als eigenaar toestaat of aanvaardt dat één van de onder 1° en 2°
bedoelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden':*

*Uit de foto's blijkt dat de werken redelijk omvangrijk zijn. Verzoeker, die zelf zijn
woonplaats heeft in kan niet staande houden daarvan niet op de hoogte geweest
te zijn.*

Uit het p.v. van 14.01.2005 blijkt dat de stopzetting 'zichtbaar uitgehangen werd ...'.

*Uit het briefhoofd blijkt dat verzoeker zelf een transportfirma is, genaamd
De aangelegde grindboxen dienen op het eerste zicht voor het opslaan van
zand, dienend voor transport.*

Verzoeker is derhalve professioneel. Van dergelijke personen mag een grotere waakzaamheid verwacht worden in geval van uitvoeren van vergunningsplichtige werken (Rb. Gent, 24 oktober onuitg.). Ook al is verzoeker slechts eigenaar en heeft hij de werken zelf niet uitgevoerd.

In hogervermelde zaak heeft er zich ook een tweede doorbreking voorgedaan op 20.06.2007, waarvan verzoeker ook afschrift heeft bekomen. De bekrachtiging van de tweede doorbreking is betekend aan verzoeker op 26.06.2007.

Gezien de ernst van de inbreuk en gezien verzoeker als eigenaar blijvend in gebreke blijft zijn percelen te vrijwaren van bouwinbreuken, kan de geldboete van 5.000 euro niet kwijtscholden worden, noch verminderd.

Bij schrijven van 06.09.2007 betekend op 18.09.2007 werd aan eiser de beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur ter kennis gebracht inhoudende de intrekking van het eerder besluit van 27.08.2007 en bevestiging van de ontvankelijkheid en gedeeltelijke gegrondverklaring van het verzoek tot kwijtschelding: de administratieve geldboete werd gehalveerd tot 2.500 (s.6 dossier E).

Dit werd als volgt gemotiveerd:

In hogervermelde zaak zijn op 27.08.2007 reeds twee besluiten genomen waarbij telkens een geldboete van 5.000 euro wordt opgelegd.

Verzoeker heeft tweemaal op dezelfde dag een geldboete van 5.000 euro opgelopen. Verzoeker heeft gemeend dat het dezelfde brief was, gezien de referentie van het Vlaams Gewest telkens dezelfde is. Nochtans gaat het over verschillende doorbrekingen.

Het bezwaarschrift heeft betrekking op het eerste stakingsbevel van 14.1.2005.

Verzoeker is eigenaar van de site. Art.146 eerste lid, 3° van het decreet van 18.05.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening beschouwt eveneens als een bouwinbreuk wie ' als eigenaar toestaat of aanvaardt dat één van de onder 1° en 2° bedoelde strafbare feiten wordt gepleegd, voortgezet of in stand gehouden ';

Verzoeker zegt dat art.146 van het decreet ... niet van toepassing is voor de administratieve geldboete. Art.146 geldt enkel voor correctionele procedures. Het betreft dus twee parallelle procedures. Echter, art.154, lid 3 spreekt ook over ' opdrachtgever'. Verzoeker kan daar als eigenaar ook onder vallen. Trouwens, ook zonder te verwijzen naar art.146 moet de eigenaar een geldboete kunnen oplopen. Het volstaat dat hij bij de zaak betrokken is.

Verzoeker legt een brief voor van 20.08.2007, uitgaande van verzoeker, en gericht aan de huurder, genaamd waarbij hij de werkzaamheden protesteert. Het is wel raar dat deze protestbrief pas opduikt in het bezwaarschrift van de advocaat en niet in het bezwaarschrift van verzoeker zelf.

Verzoeker schiet maar in actie nadat een geldboete is opgelegd op 10.08.2007.

Verzoeker moest toch al maatregelen genomen hebben naar aanleiding van het eerste stakingsbevel van 14.1.2005 en de bekrachtiging op 20.01.2005. Hij had het huurcontract kunnen opzeggen.

Uit de brief van 20.08.2007 blijkt dat verzoeker wel goed wist dat huurder reeds in 2005 onvergunde werken uitvoerde.

Uit de foto's blijkt dat de werken redelijk omvangrijk zijn. Verzoeker, die zelf zijn woonplaats heeft in _____ kan niet staande houden daarvan niet op de hoogte geweest te zijn.

Uit het p.v. van 14.01.2005 blijkt dat de stopzetting 'zichtbaar uitgehangen werd...'

*Uit het briefhoofd blijkt dat verzoeker zelf een transportfirma is genaamd _____
Verzoeker is echter op een andere plaats werkzaam.*

Op de hoorzitting is gebleken dat verzoeker niet in het minste belang heeft bij de uitgevoerde werkzaamheden. Hij is alleen onachtzaam geweest als eigenaar.

*De protestbrief van 20.08.2007 heeft betrekking op beide doorbrekingen.
Echter, alleen voor de eerste doorbreking werd bezwaar ingediend door de advocaat.*

Het besluit van 27.08.2007 aangaande de doorbreking van het stakingsbevel van 14.01.2005, doorbroken op 18.06.2007, wordt dan ook ingetrokken en vervangen door huidig besluit.

De geldboete van 5.000 euro wordt gehalveerd.

De halvering heeft aldus betrekking op de geldboete opgelegd wegens de op 18.6.2007 vastgestelde doorbreking van het bekrachtigd stakingsbevel van 14.1.2007.

Op 5.12.2007 werd door _____ ekenplichtige van het Herstelfonds een dwangbevel opgesteld voor de administratieve geldboete van 2.500 euro (s.8 dossier V- niet ondertekend door _____ 18 dossier V-wel ondertekend door _____)

Op 13.12.2007 werd aan eiser een dwangbevel betekend tot invordering van de geldboete van 2.500 euro meer toebehoren, in totaal voor een bedrag van 2.667,88 euro (s.7 dossier E).

Op 19.12.2007 liet verweerster overgaan tot het leggen van uitvoerend roerend beslag bij eiser (s.11 dossier V).

2008:

Bij dagvaardingsexploot van 11.01.2008 tekende eiser verzet aan tegen de beslissing van de Rekenplichtige van het Herstelfonds dd.10.08.2007 tot het opleggen van een administratieve geldboete van 5.000 euro, de beslissing van de stedenbouwkundig Inspecteur dd.6.09.2007 inzake het verzoek tot kwijtschelding en het dwangbevel dd.5.12.2007.

III. In rechte

De eis is ontvankelijk want tijdig en regelmatig ingesteld nl.conform art.156 D.R.O.(hierover bestaat geen betwisting).

Voorafgaande opmerking: blijkbaar is er verwarring tussen partijen gezien 2 administratieve geldboetes werden opgelegd:

één van 5.000 euro die werd behouden
één van 5.000 euro die werd gehalveerd

Het dwangbevel van 5.12.2007 ten bedrage van 2.500 euro wordt bijgebracht door verweester.

Het dwangbevel van 13.12.2007 opgesteld door de gerechtsdeurwaarder bijgebracht door eiser heeft eveneens betrekking op de 2.500 euro geldboete.

Eiser vordert in hoofdorde de administratieve geldboete kwijt te schelden,ondergeschikt deze te herleiden tot een milde geldboete.

De administratieve geldboete die werd opgelegd gebeurde in toepassing van art.156 §1 D.R.O. thans art.6.1.49 §1 VCRO (Vlaamse Code ruimtelijke ordening) waarvan de tekst de volgende is:

§1 Onverminderd de bepalingen van afdeling 1, wordt een administratieve geldboete van 5.000 opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de Stedenbouwkundige Inspecteur bekrachtigd bevel tot staking ...

De kwijtschelding van de administratieve geldboete wordt gevorderd omwille van 5 grieven,meer bepaald:

1. schending van art.156 DRO,art.10 G.W.,art.6 EVRM,art.14 B.U.P.O.,art.11 B.W.H.I. en de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het motiveringsbeginsel,het fairplaybeginsel en de rechten van verdediging.

2. schending van art.156 §1 juncto art.154,5° D.R.O. en art.3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2000 betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel en uit machtsoverschrijding

3. schending van art.156 §1 D.R.O. en uit gebrek aan feitelijke en juridische grondslag en uit schending van art.2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging

4. schending van art.99 en 146 van het D.R.O.,art.3,29° lid van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken,handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is,art.159 G.W.,schending van de art.2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht,alsmede van de art.10 en 11 G.W.,art.1,10 en 11 van het stedenbouwdecreet van 22.10.1996 en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur,inzonderheid het rechtszekerheids,zorgvuldigheids-,motiverings- en redelijkheidsbeginsel en uit machtsoverschrijding.

5. schending van art.157 §1 DORO en art.8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28.4.2000 betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel en uit machtsoverschrijding .

Voorafgaandelijke opmerking aangaande de bevoegdheid en de rol van de rechter :

Naar aanleiding van het verdelingsincident oordeelde de voorzitter van deze rechtbank op 7.5.2009:

"De voorzitter is van oordeel dat deze vordering geen betrekking heeft op de rechtmatigheid van het dwangbevel op zich, maar wel op de wettigheidscontrole van de beslissing omtrent het verzoek tot kwijtschelding, vermindering of uitstelling van betaling van de administratieve geldboete (en waarvan het dwangbevel het gevolg is).

De wettigheidscontrole van de beslissing van de stedenbouwkundig ingenieur behoort niet tot de rechtsmacht van de beslagrechter in het kader van een verzetsprocedure tegen een dwangbevel (...).

Het behoort tot de volheid van bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg om de externe en interne wettelijkheid van de administratieve geldboete te onderzoeken en na te gaan of aan alle voorwaarden is voldaan om een administratieve geldboete te kunnen opleggen."

Krachtens deze beschikking dient de rechtbank de externe en interne wettelijkheid van de administratieve geldboete na te gaan en te onderzoeken of aan alle voorwaarden is voldaan om een administratieve geldboete te kunnen opleggen.

Het gaat om een volle rechtsmacht die de rechtbank terzake heeft om de wettigheid van de administratieve geldboete te onderzoeken zonder dat er sprake kan zijn van een opportuniteitscontrole of van een kwijtschelding uit redenen van billijkheid (zie o.m. Cass.16.2.2006 www.juridat.be).

In voormeld cassatiearrest ging het over een administratieve geldboete die in toepassing van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 KAN worden opgelegd eens de omschreven inbreuk vaststaat (art.74/4bis §1).

In casu bepaalt art.156 §1 D.R.O. het volgende:

Onverminderd de bepalingen van afdeling 1, WORDT een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de Stedenbouwkundig Inspecteur bekrachtigd bevel tot staking, bedoeld in art.154,5° lid.

De rekenplichtige van het Herstelfonds heeft in deze geen enkel opportuniteitsoordeel aangaande de vraag of de administratieve geldboete überhaupt moet opgelegd worden en wat haar omvang zal zijn. Eens de doorbreking van een bekrachtigd stakingsbevel wordt vastgesteld, moet een administratieve geldboete van 5.000 euro worden opgelegd (Van Acker F. Handhavingszakboekje Ruimtelijke Ordening, Kluwer 2010, p.111).

Dit neemt niet weg dat diegene aan wie een administratieve geldboete werd opgelegd een beroep kan doen op kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling in te dienen bij de stedenbouwkundig inspecteur.

Ook kan er worden opgekomen tegen het dwangbevel en dus de wettigheid van een administratieve geldboete bij de rechtbank en dit bij een rechter met volle rechtsmacht, zijnde dus deze rechtbank (Cass.18.03.2010 R.W.2010-2011,1385).

De rechter met volle rechtsmacht beschikt over dezelfde beoordelingsmarge dan de stedenbouwkundig inspecteur bij de beoordeling van een verzoekschrift tot kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling
Zie over dit alles: Toetsing van sancties door de rechter, Intersentia, 2011, p.116-117.

Zie ook: Liber Amicorum L. Dupont, Strafrecht als roeping, Bijdrage van A. en S. Lust, Het grondrecht op een rechter met volle rechtsmacht en de stedenbouwkundige herstellvordering, p.902:

Alles wat in de beoordelingsmacht van de administratie ligt, ligt ook in de beoordelingsmacht van de rechter...

Zie tevens in dit verband ,8.9.2004, (niet gepubliceerd-bijgebracht door verweerster) waar werd gesteld:

*Het behoort tot de volheid van bevoegdheid van de civiele rechter om de externe en interne wettelijkheid van de administratieve geldboete te onderzoeken en in het bijzonder na te gaan of alle feitelijke en wettelijke voorwaarden voor het opleggen van een dergelijke repressieve sanctie daadwerkelijk zijn vervuld.
De wettelijk voorziene mogelijkheid om tegen de administratieve geldboete bij het openbaar bestuur een verzoek, tot kwijtschelding, vermindering of uitstel in te*

dienen, noch de annulatiebevoegdheid van de Raad van State doen aan die bevoegdheid van de civiele rechter afbreuk.

Die andere rechtsmiddelen hebben overigens hun specifieke finaliteit.

Om te voldoen aan de vereisten van o.m. art. 6 E.V.R.M. betekent de uitoefening van een rechterlijke controle met volle rechtsmacht dat de rechter moet kunnen nagaan of de administratieve sanctie in feite en in rechte gerechtvaardigd is, en of alle wettelijke bepalingen en de algemene rechtsbeginselen, met inbegrip van het evenredigheidsbeginsel zijn nageleefd.

Dat toetsingsrecht houdt echter niet in dat de rechter om loutere redenen van opportuniteit of billijkheid het betrokken rechtssubject zou kunnen bevrijden van verplichtingen die hem wettelijk door de overheid zijn opgelegd. (zie o.m. de arresten van het Hof Mensenrechten van 13 februari 2003 en van 4 maart 2004).

Tot slot weze nog opgemerkt dat ook voor het opleggen van een administratieve geldboete bij doortbreking van een bekrachtigd stakingsbevel minstens onachtzaamheid is vereist. De overtreder zal dienen aan te tonen dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om het stakingsbevel na te leven, wat hij enkel zal kunnen doen als zijn gedrag foutloos is (Toetsing van sancties door de rechter, o.c., p.120).

Concreet zal aldus door de rechtbank dienen nagegaan te worden of verweester handelingen, werken of wijzigingen heeft aangevat/voortgezet in strijd met en bekrachtigd stakingsbevel en of aldus de wettelijke en feitelijke voorwaarden waren vervuld om op grond van het p.v. van vaststelling een administratieve geldboete op te leggen. (Toetsing van sancties door de rechter, o.c., p.120).

Eiser roept eveneens schending van het non bis in idem beginsel in (cumulatie van de administratieve geldboete met penale straffen) doch er werd aan eiser geen penale sanctie in de zin van art. 146 D.R.O. opgelegd.

Hierna volgt een bespreking van de grieven opgeworpen door eiser:

Bespreking van de grieven:

1. Eerste grief (ivm de beroepstermijn)

schending van art. 156 D.R.O., art. 10 G.W., art. 6 EVRM, art. 14 B.U.P.O., art. 11 B.W.H.L en de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid het motiveringsbeginsel, het fairplaybeginsel en de rechten van verdediging.

Eiser stelt dat art. 156 §4 D.R.O. art. 10 van de G.W. inhoudende het gelijkheidsbeginsel schendt.

Art. 156 §4 D.R.O. in verband met de beroepstermijn voor het indienen van een verzoek tot kwijtschelding, vermindering of uitstel van betaling bij het opleggen van een administratieve geldboete bepaalt het volgende:

De in § 3 bedoelde verzoeken worden binnen vijftien dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post van de in § 2, tweede lid bedoelde aangetekende brief, gericht aan de daartoe door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren.

Volgens eiser is er een schending van het gelijkheidsbeginsel doordat de termijn begint te lopen vanaf de datum van afgifte van de brief op de post zijnde een ogenblik waarop de de betrokkene nog geen kennis kon hebben van de beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete.

Eiser verwijst hiertoe naar een arrest van het Grondwettelijk Hof dd.7.6.2007 nr. waarin werd geoordeeld dat er inderdaad een schending voorhanden is ivm beroep tegen een leegstandsheffing waar de beroepstermijn loopt vanaf de verzending van het aanslagbiljet.

De prejudiciële vraag die werd gesteld was de volgende:

Schendt art.39 §2 van het Vlaamse Decreet van 22.12.1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996,zoals gewijzigd door het decreet van 30.6.2000,de art.10 en 11 van de Grondwet doordat het bepaalt dat de termijn om bezwaar aan te tekenen tegen de heffing begint te lopen vanaf de datum van verzending van de aanslag,hoewel de belastingplichtige hiervan op dat ogenblik onmogelijk kennis kan hebben en de werkelijke kennisname afhankelijk is van de wisselvalligheden van de postbedeling,waardoor niet iedere belastingplichtige over eenzelfde gewaarborgde minimumtermijn beschikt om een ontvankelijk administratief beroep in te stellen,terwijl dit administratief beroep een ontvankelijkheidsvereiste is om zich te wenden tot de rechtbank overeenkomstig art.1385 undecies van het Ger.W.?

Deze vraag werd positief beantwoord door het Hof maar in dat geval had de belastingplichtige een bezwaar aangetekend op 5.5.2003 tegen een aanslag verzonden op 2.4.2003,bezwaar dat onontvankelijk werd verklaard.

In casu werd het verzoekschrift dd.23.8.2007 met poststempel op 24.08.2007 (s.3 dossierV) ruimschoots op tijd ingediend tegen de administratieve geldboete opgelegd op 10.08.2007.

In het besluit van de stedenbouwkundige inspecteur dd.27.08.2007 (s.4 dossier V) alsook in dat van 06.09.2007 werd het verzoek ontvankelijk verklaard.

Eiser heeft dan ook geen enkel belang bij het stellen van een prejudiciële vraag.

De eerste grief wordt dan ook niet weerhouden.

2.Tweede grief: (ivm de niet-doorbreking van het stakingsbevel)
schending van art.156 §1 juncto art.154,5° D.R.O. en art.3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2000 betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel en uit machtsoverschrijding

Eiser stelt dat uit art.156 D.R.O. voortvloeit dat een administratieve geldboete enkel kan worden opgelegd bij de verbreking van een uitdrukkelijk en door de stedenbouwkundig

inspecteur bekrachtigd stakingsbevel en niet in geval van een verbreking van een mondeling stakingsbevel.

Art.156 §1 D.R.O. bepaalt dat een administratieve geldboete wordt opgelegd aan de persoon die een bekrachtigd bevel tot staking bedoeld in art.154,vijfde lid D.R.O. verbreekt:

Onverminderd de bepalingen van afdeling 1, wordt een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd bevel tot staking, bedoeld in art.154, vijfde lid.

De bekrachtigingsbeslissing vermeldt de bepalingen van het eerste lid.

De bekrachtigingsbeslissing van 20.1.2005 (s.2 dossier E) bepaalt in alinea 2 :

Op 12 januari 2005 werd door een hiertoe bevoegde ambtenaar mondeling de staking gelast van de hierna volgende werken, daar vastgesteld werd dat deze zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning werden uitgevoerd. In het proces-verbaal worden meer bepaald volgende wederrechtelijke vastgesteld:

- het bouwen van 8 boxen voor de opslag van grind en zand langsheen de achterste perceelsgrens tussen de bestaande kerkhofmuur en de bestaande opslagloods*
- het realiseren van funderingen voor het bouwen van minimaal 3 bijkomende boxen*
- het vernieuwen van een bestaande afsluiting bestaande uit betonnen palen en platen met een hoogte van ongeveer 1,50 meter over een afstand van ongeveer 90 meter*

Op p.2 van de bekrachtigingsbeslissing wordt bepaald:

Tenzij uitdrukkelijk anders vermeld, geldt het bevel tot staking voor alle werken op het desbetreffende perceel, zelfs indien deze werken op zich niet vergunningsplichtig zijn of zouden worden uitgevoerd overeenkomstig voor de vaststelling van het misdrijf verleende stedenbouwkundige vergunningen.

Volgens eiser blijkt uit het proces verbaal van vaststelling dd.19.6.2007 (bedoeld wordt 18.6.2007) niet dat deze werken werden voortgezet in strijd met de bekrachtigingsbeslissing van 20.1.2005.

In voormeld p.v. van vaststelling van 18.6.2007 is sprake van het aanleggen van een betonplaat in de bufferzone 3 van het goedgekeurde bijzonder plan van aanleg (MB van 2.12.2003) langsheen de kerkhofmuur, in beperkte mate in de zone voor plaatsgebonden bedrijvigheid-zone A-sector 3, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning en met verbreking van het bekrachtigd stakingsbevel van 20.1.2005.

De stelling van eiser kan niet worden gevolgd nu er in de bekrachtigingsbeslissing van 20.1.2005 uitdrukkelijk is bepaald dat het stakingsbevel geldt voor alle werken, zelfs indien niet vergunningsplichtig.

Overigens blijkt niet dat de werken in het p.v. van vaststelling andere zijn dan deze in de bekrachtigingsbeslissing: deze in 2007 hebben klaarblijkelijk betrekking op de voortzetting van de werkzaamheden aangevangen in 2005 nl.uitbreiding van de opslagplaats via het plaatsen van boxen, waarvoor uiteraard een fundering nodig is.

Terzake kan worden verwezen naar de rechtspraak desbetreffend bijgebracht door verweerster o.a.

8.9.2004:

Appellant vergist zich overigens waar hij meent dat een stakingsbevel enkel betrekking kan hebben op vergunningsplichtige werken.

Een stakingsbevel impliceert zondermeer dat niet mag worden verdergewerkt aangezien niet-vergunningsplichtige werken, zoals in casu werd vastgesteld, evenzeer de verdere afwerking, en daarom het instaatstellen voor gebruik van het gebouw, beogen.

-Kortgeding 22.11.2004:

De pleisterwerken en de dakbedekking zijn geen vergunningsplichtige werken, doch strekken ertoe het gebouw, waarop een stopzettingsbevel rustte, verder te voltooien en klaar te maken voor gebruik en bewoning, hetgeen als voortzetting van de werken, in strijd met het stakingsbevel moet worden beschouwd.

Deze grief wordt niet weerhouden.

3. Derde grief: (schending van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur)

Schending van art.156 §1 D.R.O. en uit gebrek aan feitelijke en juridische grondslag en uit schending van art.2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging

Eiser stelt dat de bestreden beslissing waarbij hem een administratieve geldboete wordt opgelegd strijdig is met de onderliggende feiten, onzorgvuldig is opgesteld (formele en materiële motiveringsplicht) en de rechten van verdediging werden geschonden.

Met betrekking tot de feiten wijst eiser erop dat de bekrachtigingsbeslissing dd.20.1.2005 stelt dat het mondeling stakingsbevel van 12.1.2005 zou dateren terwijl de bestreden beslissing (de beslissing van de rekenplichtige van het herstelfonds dd.10.08.2007 tot het opleggen van een administratieve geldboete) stelt dat het stakingsbevel van 14.1.2005 dateert.

Dit is inderdaad correct.

Doch uit de stukken bijgebracht door verweerster (stuk 12) blijkt dat de controle op het terrein geschiedde op 12.01.2005 omstreeks 11.30 uur waarvan een schriftelijk P.V. van vaststelling van een stedenbouwkundig misdrijf met bevel tot stopzetting der werken werd opgesteld op 14.1.2005. Er was nav de controle op het terrein op 12.1.2005 reeds een mondelijke stopzetting bevolen, een schriftelijke stopzetting werd uitgehangen waarna P.V. op 14.1.2005.

Het is dus duidelijk dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de schriftelijke stopzetting van het p.v. van 14.1.2005, zodat er geen tegenstrijdigheid is, minstens geen onwettigheid van de bestuurshandeling in kwestie zoals gevorderd op grond van art.159 G.W.

Verder verwijst eiser naar het gegeven dat aan eiser een administratieve geldboete werd opgelegd omdat in het PV van 18.6.2007 werd vastgesteld dat op het perceel gelegen te gekadatreerd onder de werken werden verdergezet in overtreding van het stakingsbevel van 14.1.2007, bekrachtigd op 20.1.2007 terwijl in het P.V. van 19.6.2007 is vermeld dat het gaan om een verderzetting van werken op het perceel gelegen te gekastreerd onder

Dit is eveneens correct doch betreft duidelijk een materiële vergissing.

Eiser was perfect op de hoogte om welk perceel het ging, welke werken werden geïndiceerd en wat de bezwaren van de administratieve overheid waren.

Dit blijkt uit zijn verzoek tot kwijtschelding dd.23.8.2007 (s.3 dossier V) waarin eiser stelt:

Wij hebben uw schrijven van 10 augustus 2007 goed ontvangen. Naar onze mening hoort deze boete echter niet aan ons gericht te zijn. Wij zijn over de bouwvertredingen en de verbreking van het stakingsbevel der werken zelf pas op de hoogte gebracht door een schrijven van dd.19 juni 2007. heeft ons op geen enkele manier op de hoogte gesteld van enige bouwplannen met of zonder de nodige vergunningen, noch hebben wij baat bij de door haar uitgevoerde werken.

Volgens art.147 van het decreet van 18 mei 1999, wordt de boete opgelegd aan 'diegene die de handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een bekrachtigd bevel tot staking'.

Deze stopzetting werd dd 15 juni 2007 meegedeeld aan afgevaardigde van die verklaarde de werken toch te zullen voltooien, zie het PV van dd 19 juni 2007 met kenmerk

Hierdoor menen wij kwijtschelding van deze administratieve boete te kunnen invoeren.

Mocht u nog vragen hebben omtrent deze spijtige zaak, ben ik steeds bereid verdere inlichtingen te verschaffen.

Overigens stelde het Hof van Cassatie op 13.9.2007 dat de appelrechters die oordelen dat de bevoegde ambtenaar ten onrechte een administratieve geldboete heeft opgelegd o.w.v. het ontbreken in het proces-verbaal van de vermeldingen bedoeld in art.2 §2,3° en 4° van het BRV van 28.4.2000 (de redenen waarom de onder 2° vermelde handelingen, werken of wijzigingen strijdig zijn met het stakingsbevel); een verwijzing naar art.6.147 t.e.m.6.1.50 van de V.C.R.O.) zonder hierbij na te gaan of de verweerders hierdoor in hun belangen zijn geschaad, hun beslissing niet naar recht verantwoord en deze wettelijke bepalingen schenden (Cass.13.9.2007

Daarnaast stelt eiser dat er op 15.6.2007 geen verdere herstellingswerken meer werden uitgevoerd en dat er in totaal slechts een 1495 m² betonplaat was hersteld zodoende dat

de vaststellingen van de verbalisant tijdens zijn tweede controle op 19.6.2007 strijdig zijn met de feiten.

Er is geen bewijs voorhanden dat de vaststellingen strijdig zijn/waren met de feiten.

Het p.v. geldt tot bewijs van het tegendeel (art.148 D.R.O.).

Eiser draagt de bewijslast van het tegendeel en loopt aldus het bewijsrisico.

Het gegeven stakingsbevel blijft geldig doorheen de ganse procedure: eiseres heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid voorzien in art.154,6° D.R.O. om in kortgeding de opheffing ervan te vorderen.

Alle werkzaamheden op het terrein inclusief ' het strijdig gebruik maken ' vormen een doorbreking van een wettig stakingsbevel.

Een stakingsbevel impliceert een verbod om ook niet-vergunningsplichtige werken ter afwerking en ter begeleiding van een ingebruikname uit voeren.

-Eiser stelt vervolgens dat er sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht gelet op het feit dat hij als eigenaar wordt aangesproken waar art.156 §1 D.R.O. stelt dat de administratieve geldboete wordt opgelegd aan de persoon die de werken/handelingen voortzet.

Eiser had dit eerder al in zijn verzoek tot kwijtschelding dd. 23.8.2007 gesteld, hoger geciteerd-stuk 3 dossier V, onder verwijzing naar art.147 D.R.O..

Hierop werd vooreerst reeds op 27.8.2007 in het besluit van de stedenbouwkundige inspecteur geantwoord (s.4 dossier V):

Dit antwoord werd hoger bij het feitenrelaas reeds geciteerd.

De stedenbouwkundige inspecteur antwoordde dat verzoeker allicht doelde op art.146,1° lid 1° D.R.O. ipv art.147 D.R.O.

Art.146 ,1° lid,3° D.R.O. beschouwt eveneens als een bouwinbreuk wie 'als eigenaar toestaat of aanvaardt dat één van de onder 1° en 2° bedoelde strafbare feiten worden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden '.

In het voormelde antwoord werd toegelicht waarom eiser werd aangesproken, nl. als eigenaar en omdat hij op de hoogte moest zijn van de redelijk omvangrijke werken als eigenaar van een transportfirma en wonende eveneens te en gezien de zichtbaar uitgehangen stopzetting.

Eiser stelt dat art.154 D.R.O. handelt over het strafrechtelijke. Dit is correct doch eiser verliest hierbij uit het oog dat art.156 §1 D.R.O. handelend over de administratieve geldboete stelt: *onverminderd de bepalingen van afdeling 1*, en die afdeling 1 heeft het over de strafbepalingen waar ook de eigenaar kan gevisceerd worden.

Eiser had al kennis van het stakingsbevel in 2005 doch reageerde pas in 2007 nadat er hem een geldboete was opgelegd.

Deze grief wordt niet weerhouden.

4. Vierde grief: (onwettigheid van het stakingsbevel)

scheiding van art. 99 en 146 van het D.R.O., art. 3, 29° lid van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 159 G.W., schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, alsmede van de art. 10 en 11 G.W., art. 1, 10 en 11 van het stedenbouwdecreet van 22.10.1996 en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, inzonderheid het rechtszekerheids-, zorgvuldigheids-, motiverings- en redelijkheidsbeginsel en uit machtsoverschrijding. Eiseres stelt dat de procedure die geleid heeft tot de beslissing om een administratieve geldboete op te leggen achtereenvolgens behelst:

- het mondeling stakingsbevel
- de beslissing tot bekrachtiging van het stakingsbevel
- het proces-verbaal
- de bestreden beslissing van de rekenplichtige van het herstelfonds tot het opleggen van een administratieve geldboete
- het dwangbevel

Deze beslissingen samen maken een complexe administratieve rechtshandeling uit volgens eiseres, hetgeen verweerster betwist.

Wat er ook van zij, het is evident dat de doorbreking van een bekrachtigd stakingsbevel een noodzakelijke voorwaarde is voor het opleggen van de administratieve geldboete, die thans wordt betwist door eiseres. Dit erkennen beide partijen.

Derhalve dient ook het stakingsbevel (en bijgevolg het voorafgaandelijke p.v.) op de wettigheid worden getoetst. (zie ook hoger).

Eiser stelt dat het stakingsbevel onwettig is omdat er geen sprake is van enige vergunningsplicht ingevolge art. 99 D.R.O. en derhalve ook geen inbreuk op art. 146 D.R.O.

De toepasselijke artikelen zijn de volgende:

Art. 99 D.R.O. bepaalt het volgende:

§1: Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

1° bouwen, op een grond één of meer vaste inrichtingen plaatsen, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit;

....

5° een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor:

a) het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval;

b) het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens;

.....

Art.146 D.R.O. heeft het over de strafsancties.

Art.154 D.R.O. bepaalt het volgende:

De in art.148 bedoelde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie kunnen mondeling ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik bevelen indien zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in art.146 of wanneer niet voldaan is aan de verplichting van art.114 §2.

Er is het vonnis dd.5.10.2011 van de negende kamer van de rechtbank eerste aanleg Leuven.

In voormelde zaak vorderde de veroordeling van tot het uitvoeren van herstelmaatregelen (gesteund op art.6.1.41 §1 V.C.R.O.-het vroegere art.149 §1 D.R.O.) wegens stedenbouwkundige overtredingen, meer bepaald vorderde zij de afbraak van alle uitgevoerde werken binnen de 15 meter zone ten opzichte van de achterste en de zijdelingse perceelsgrens (kant kerkhofmuur) van het perceel gelegen te gekend onder en deze zone in te richten als bufferzone en dit onder verbeurte van een dwangsom.

De rechtbank oordeelde op 5.10.11 dat de vordering ontvankelijk en gegrond was en verklaarde het vonnis voorlopig uitvoerbaar.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door en dit beroep is nog hangende.

De rechtbank weerhield stedenbouwkundige inbreken begaan door (art.99 D.R.O. nu art.4.2.1.VCRO) meer bepaald het uitvoeren van werken zonder voorafgaande vergunning en het niet respecteren van de bufferzone van 15 meter.

Met betrekking tot het uitvoeren van werken zonder voorafgaande stedenbouwvergunningen verwees de rechtbank naar:

-het bouwen van 8 boxen voor de opslag van zand en grint (hoogte +/- 3,20 meter), het realiseren van funderingen voor het bouwen van minimaal 3 bijkomende boxen en het vernieuwen van een bestaande afsluiting door een afsluiting uit betonnen palen en platen van 1,50 meter hoogte over een afstand van ongeveer 90 meter (proces-verbaal van 14.1.2005).

-het aanleggen van een volledige betonplaat aan de achterzijde en linker perceelsgrens langsheen de kerkhofmuur (proces-verbaal van 19 juni 2007).

-het oprichten van een nieuw afdak met stapelplaats (oppervlakte +/- 200 m², hoogte +/- 7 meter), het wijzigen van het relief en het aanbrengen van een betonverharding in een bufferzone langsheen de achterste perceelsgrens (proces-verbaal van 24 oktober 2007).

De rechtbank stelde vast dat desbetreffend geen stedenbouwkundige vergunningen kon voorleggen, geen regularisatieaanvragen indiende en de verschillende stakingsbevelen naast zich neerlegde.

Het betreft volgens de rechtbank geen instandhoudings- of onderhoudswerken doch wel nieuwe constructies die zijn opgericht en om een betonverharding die werd aangebracht.

kan zich evenmin beroepen op de milieuvergunning klasse 2 van 7 december 2000 voor de verkoop van bouwmaterialen. De rechtbank merkte op dat ook in de milieuvergunning er op gewezen werd dat voor het bouwen van boxen voor de opslag van minerale producten een bouwaanvraag moest ingediend worden. Tevens werd vermeld dat het aangewezen was langs de randen van het exploitatieterrein een groenscherm aan te leggen.

Vervolgens ging de rechtbank in op de verworpen stelling van dat er geen voorschriften zijn die bepalen dat een bufferzone dient gerespecteerd te worden.

Doordat het BPA vernietigd werd door de Raad van State is het gewestplan zoals vastgesteld bij KB van 7 april 1977 het plan waaraan de inbreuken moeten getoetst worden.

Het perceel is volgens gewestplan gelegen in industriegebied.

Industriegebieden zijn bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven en deze moeten een bufferzone omvatten (art.7 van het KB van 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van ontwerp-gewestplannen).

De bufferzone heeft tot doel het industriegebied af te schermen van het bestemmingsgebied dat naast het industriegebied is gelegen en dat naar zijn aard niet verenigbaar is met de vestiging van industrieën.

De omzendbrief van 8 juli 1997 geeft volgende breedtes aan: 15 meter voor ambachtelijke bedrijven, 25 meter voor milieubelastende bedrijven en 50 meter voor vervuilende industrie.

De bufferzones in industriegebieden vormen geen afzonderlijk bestemmingsgebied.

De bestemming van een perceel tot bufferzone in de zin van art.7 van het KB van 2 december 1972 kan enkel gebeuren in een stedenbouwkundige vergunning die betrekking heeft op dat perceel, dan wel in een aanleg- of verkavelingsplan dat betrekking heeft op dat perceel.

Aangezien geen stedenbouwkundige vergunningen heeft aangevraagd voor de uitgevoerde werken, is ook nooit een bufferzone kunnen opgelegd worden in de vergunning.

Dit neemt niet weg dat respecteren...

wel degelijk een bufferzone dient te

Tot zover het vonnis.

*

Krachtens art.24 Ger.W. heeft iedere eindbeslissing gezag van gewijsde vanaf de uitspraak en volgens art.26 Ger.W. blijft het gezag van het rechterlijk gewijsde bestaan zolang de beslissing niet ongedaan is gemaakt.

Krachtens art.23 Ger.W. strekt het gezag van het rechterlijk gewijsde zich niet verder uit dan tothetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt. Vereist wordt dat de gevorderde zaak dezelfde is; dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat, en door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is.

Na zijn in casu de partijen niet dezelfde als deze in het vonnis van de negende kamer, al moet natuurlijk worden opgemerkt dat zowel als dezelfde belangen hebben; beiden vechten de onwettigheid van het gegeven bevel tot staking aan en betwisten het gegeven van stedenbouwkundige overtredingen (zij hebben trouwens dezelfde raadsman) (zie andere procedure

Hoë dan ook is het zo dat hoewel de exceptie van het rechterlijk gewijsde betrekkelijk is en slechts tussen partijen kan worden ingeroepen, dit niet belet dat de beslissing bewijskracht heeft tegen derden, onverminderd de rechtsmiddelen die de wet hen toekent zoals incidenteel derdenverzet (Cass:AR www.cass.be).

In ieder geval is deze rechtbank het eens met de motieven die de rechter van de negende kamer ertoe gebracht hebben om de herstellvordering zoals hoger vermeld in te willigen, hetgeen uiteraard stedenbouwkundige inbreuken impliceert.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat voor zover eiseres meent dat het gewoonlijk gebruik van de grond voor opslag van grint en zand niet vergunningsplichtig zou zijn met verwijzing naar art.4.2.1.5° V.C.R.O. het Hof van Cassatie daarover reeds een beslissing velde :

Desbetreffend werd het volgende middel ingeroepen:

Nog voor het invoeren van een vergunningsplicht en de strafbaarheidsstelling sedert 1.5.2000 gebruikte eiser het betrokken kadastraal perceel voor het stallen van voertuigen en de opslag van materiaal; het instandhouden van werken of handelingen die op het ogenblik van hun uitvoering of voortzetting niet vergunningsplichtig waren, maar het nadien ingevolge het ingrijpen van de decreetgever wel werden, zijn op grond van het legaliteitsbeginsel en art.2, eerste lid, Strafwetboek niet strafbaar; het arrest beantwoordt eisers conclusie niet.

Het Hof van Cassatie stelde:

Volgens art.2 B.W. beschikt de wet alleen voor het toekomstende. Zij heeft geen terugwerkende kracht.

Handelingen die voordien niet vergunningsplichtig waren, worden dit wel vanaf het ogenblik dat de wet dit vereist, en waarbij het niet voldoen aan deze verplichting vanaf dan ook strafbaar kan worden gesteld.
Inzoverre het middel op een andere rechtsopvatting berust, faalt het naar recht.

(Cass. 6.12.2011)

Eiser roept tenslotte de schending in van een aantal beginselen inzake behoorlijk bestuur doch licht zulks verder niet toe.

De rechtbank zelf kan geen ambtshalve schending ontwaren.

Deze grief wordt niet weerhouden.

5: Vijfde grief: (onwettigheid van het stakingsbevel)

schending van art. 157 §1 DORO en art. 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28.4.2000 betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel en uit machtsoverschrijding.

Eiser roept in dat het dwangbevel niet zou ge(dag)tekend zijn door de Rekenplichtige van het Herstelfonds, maar enkel geïseerd en uitvoerbaar verklaard werd door de stedenbouwkundig inspecteur en zodoende nietig is.

Art. 157 §1 D.R.O. bepaalt het volgende:

Bij gebrek aan voldoening van de administratieve geldboete en toebehoren, wordt door de met invordering belaste ambtenaar een dwangbevel uitgevaardigd. Dit dwangbevel wordt geïseerd en uitvoerbaar verklaard door de daartoe door de Vlaamse Regering gewezen ambtenaar.

Het stuk 7 bijgebracht door eiser bevat een copie van een dwangbevel van 5.12.2007 uitgaande van rekenplichtige van het Herstelfonds waarin administratieve een geldboete wordt opgelegd van 2.500 euro, door haar niet ondertekend doch wel geïseerd en uitvoerbaar verklaard door stedenbouwkundig Inspecteur en eveneens door deze laatste ondertekend.

Het dwangbevel (copie) bijgebracht door verweester onder stuk 18 bevat daarentegen wel de handtekening van voornoemde

Het origineel wordt niet bijgebracht.

Art. 8 van het besluit van de Vlaamse regering van 28.4.2000 betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel bepaalt het volgende:

Bij gebrek aan voldoening van de administratieve geldboete en toebehoren, vaardigt de rekenplichtige van het Herstelfonds een dwangbevel uit.

Dit dwangbevel wordt geïndiceerd en uitvoerbaar verklaard door de stedenbouwkundig inspecteur, bedoeld in art. 4.

Dit besluit voorziet niet in enige sanctie.

Derhalve acht de rechtbank de leer inzake belangenschade van toepassing om een gebeurlijke onregelmatigheid te sanctioneren.

Deze belangenschade in hoofde van eiser is niet aangetoond.

Naar analogie kan ook nog worden verwezen naar Cass.11.10.2007
(www.tbo.be-17.8.2011) waar werd gesteld:

De vermeldingen die op grond van art. 2, § 2, 3° en 4° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2000 betreffende de administratieve geldboeten voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel, moeten worden opgenomen in het proces-verbaal dat een inbreuk op een bekrachtigd stakingsbevel vaststelt, zijn niet voorgeschreven op straffe van nietigheid. Dergelijke onregelmatigheden kunnen slechts door de rechter worden gesanctioneerd indien de overtreder in wiens belang deze vormvereisten zijn voorgeschreven, in zijn belangen is geschaad.

Deze grief kan niet worden weerhouden.

Algemeen besluit: De eis is ontvankelijk doch ongegrond.

Wat het verzoek tot matiging betreft met betrekking tot de reeds herleide boete dient te worden opgemerkt dat de rechtbank van oordeel is dat er geen sprake kan zijn van enige onmogelijkheid in hoofde van eiser om het stakingsbevel na te leven (zie hoger).

IV. De gerechtskosten

Deze zijn ten laste van eiser en worden begroot op 1.320 euro vermits het gaat om een vordering niet in geld waardeerbaar.

V. Beslissing van de rechtbank

Rechtsprekend in eerste aanleg, op tegenspraak,

Verklaart de eis ontvankelijk doch ongegrond.

Veroordeelt eiser tot de kosten.

Begroot de kosten in hoofde van verweerster op 1.320 euro.

